VASILE MILITARU

Fabule și versuri „incomode”

Rar văzute
și stropite'n ardei iute...

*Colecția „**Libertatea**”, 2025*

Toate drepturile rezervate autorului

© Copyright 2025

C U P R I N S U L

EROILOR LEGIONARI MOȚA - MARIN

La moartea lui Ion Moța și Vasile Marin 05
Plâns și scrâșnet 06
La 'ntoarcerea lui Moța și Marin 07
Jertfa albă: Moța și Marin 09
Rugăciune 10
Din cripta dela „Casa Verde" 10
Veac măreț 11
Ei au murit, ca să'nvieze Neamul! 12
De contingență: *La moartea lui Cantacuzino-Grănicerul* 13
În duhul lui Moța și Marin 14
Geno Cosma: Rugăciune 16

ANEXE

Aspecte de la funeraliile Moța – Marin ..... 17 - 25

LA ORDINEA ZILEI

Două turme 27
Te plâng, sărmană Țară 28
Lupul cu ponosul, câinii cu folosul 30
Măseaua prostului 31
Români, împresurați-vă Altarul! 33
Satira 2-a 34

E X T R A

Eroii dela Stalingrad 38
Sus inimile, frați de muncă ! 40
Sub Tricolor 41

EROILOR LEGIONARI

MOTA - MARIN

La moartea lui Ion Moța și Vasile Marin

Cu ochii potopiţi de lacrimi, cu sufletul de jale frânt,
Încerc — şi nu găsesc cuvânt —
Să plâng strălfulgerarea voastră şi măreţia să v'o cânt!...

O, sfinţi Arhangheli de lumină ce v'aţi suit atât de sus,
Căzând pe veci, ca să se 'nalţe în slavă Crucea lui Iisus,
Adânc pilduitoare jertfă şi'n veci de măreţie rară
Rămână — ţării temelie, — iubirea voastră pentru Ţară!...

Al sufletului vostru vultur — ce-atât azur sub aripi simte, -
Găsind că graniţile Ţării, cu cerul lor, îi sunt prea strimte,
Zburat-a peste ţări şi ape,
Mânat de apriga lui pară,
Să 'nfrunte oştile Satanei; din flăcări pe Iisus să-L scape,
Şi să-I ridice noi Altare în mult iubita noastră Ţară!...

Şi vulturul cu suflet mare şi cu de neam iubire-adâncă.
Asupra oştilor Satanei căzu ca peste viermi o stâncă,
Şi, biruind prin jertfa-i sfântă, — din lumea 'n care toate pier.
Măreţe, sufletele-vulturi s'au înălţat apoi la cer, —
Sus, sus, —

Ducându-și flacăra curată la Tronul Sfântului Iisus...

Fiţi binecuvântaţi de-Acela cu chip şi zâmbetul senin,
În dreapta căruia 'ntre îngeri sorbiţi al veciniciei plin,

Arhangheli mânioşi de foc,
A căror aripi uriaşe n'au mai avut în lume loc!...
Rodească jertfa voastră sfântă,
Pe care îngerii o cântă;
Ridice-se de pretutindeni asemeni sfinţi cu spade lucii.
Să fulgere 'n vrăjmaşii Crucii;
Ca nişte spice
Toţi să pice
Şi'n veci să nu se mai ridice!...

Iar Ţara voastră, pentru care v'aţi dat al sângelui prinos,
Să suie culmi de măreţie, în veci sub Crucea lui Christos:
Cu-Altare de lumină plină, cum aţi visat-o voi mereu,
Arhangheli care staţi de pază la porţile lui Dumnezeu!...

17 Ianuarie 1937

Satira I-a

— Plâns şi scrâşnet —

Doi Legionari ai Crucii, doi Legionari — cârmaci
Fii ai naţiei române — suflete de Geto-Daci, —
Au murit în altă ţară, — fără seamăn de frumos.
Biruind pe cei ce scuipă în obrazul lui Christos...
Măreţia lor s'o spună, nu-i cuvânt sub sfântul soare,
Nici măsură s'o măsoare !
Pe Iisus adânc iubindu-L sufletele lor fierbinţi,
Au luptat ca doi Arhangheli şi-au căzut ca nişte Sfinţi !

Tinereţea lor frumoasă şi-a lor jertfă grea, de sânge,
Ţara toată, zăbrenită, le slăveşte şi le plânge :
Nu-i bordei în care, caldă, lacrima nu curge lin;
Sufletul întregei Naţii azi e frânt, de jale-i plin;
Plâng, — oricât sunt ei de tari,
Fraţii lor Legionari,
Dar întreaga ţară vede cum, din cerul lor senin,
Îi trimit o viaţă nouă „sfinţii" MOŢA ŞI MARIN ! ...

Când întreaga ţară însă.
Frântă, stă cu faţa plânsă. —
Stârpituri fiind la suflet, de simţire inimi seci,

Sunt o droaie de nemernici ce privesc cu ochii reci,
La tot plânsul care curge pentru sfinţii duşi pe veci...

De-ar fi fost luat de moarte însă unul dintre cei
Grei la pântec, plini de ifos şi de jaful ţării grei,
Dintre cei al căror suflet a rămas mereu străin
La durerile de care pieptul neamului e plin, —

Dar răcnind că ei croi-vor Neamului măreţ destin,
Steaguri lungi, îndoliate,
S'ar fi pus la mari palate;
Dela mort şi pân' la groapă ar fi mers armate-agale;
S'ar fi făurit discursuri ce s'ar fi rostit cu jale,
Şi, pe tot cuprinsul Ţării, — care n'ar simţi nimic,
Mari statui ar fi 'nălţate mortului cu suflet mic!...
Fiţi în veci slăviţi de Ţară, voi Arhangheli mari, de foc.
Ce staţi Tatălui în dreapta, cu toţi sfinţii la un loc !
Voi v'aţi dăruit, în lupte, scumpul sângelui tezaur,
Nu pentru statui de piatră, de aramă sau de aur;
Două cruci de foc, căzut-aţi pentru Cruce, amândouă, —
Jertfa voastră spre-a da Ţării, mari puteri de viaţă nouă !...

Neamului care vă poartă numele pe-ale lui buze,
Fiţi, din Ceruri, călăuze,
Voi, deschizători de drumuri care v'aţi luptat ca smeii,
Şi-ajutaţi-i Ţării voastre să-şi doboare toţi mişeii !...

Voi, mişei care surâdeţi când aşa viteji ne pier,
Temeţi-vă de mânia sfinţilor suiţi la cer !...

4 Făurar 1937

La 'ntoarcerea lui Moţa şi Marin

Ce flori să vă presăr în cale? Cu ce cuvânt să vă salut,
Legionari întorşi pe scut,
Cari-aţi luptat pentru credinţa sub Crucea cărei v'aţi născut?...

Ce preţ au lacrămile toate pe cari întregul neam le plânge,
Pe lângă jertfa voastră sfântă: scump-dăruitul vostru sânge?...

Cu mări de lacrămi de v'am plânge, încovoiaţi de neagra jale,
Cu toate florile din lume de-ar fi să vă ieşim în cale,
Noi n'am plăti o picătură din sângele vijelios
Ce-a curs din piepturile voastre, spre biruinţa lui Christos!...
Şi totuşi, n'avem decât lacrămi... şi totuşi, n'avem decât flori
Să presărăm în calea voastră, Arhangheli mari, biruitori...

Potop de flori, potop de lacrămi v'aduce Ţara 'ngenunchiată
Şi iată:
Inima ei toată acum, de jertfa voastră plină,
Ca 'n faţa unor Sfinţi se 'nchină,
Că'n toată noaptea ce se întinde, voi sunteţi singura lumină!...

Doar de la voi şi fraţii voştri, viteji legionari de foc,
Aşteaptă Ţara care geme: slăvită clipă de noroc
În care Neamul să doboare întreaga venetică gloată
Ce azi l-a cotropit şi-l ţine sărac în ţara lui bogată!...

Să sune clopotele toate din turla sfintelor biserici!
Deschideţi sfintele Altare, voi câţi sunteţi ai ţării clerici!
Aprindeţi smirnă şi tămâe!... Cântaţi tropare
De 'ngropare,
Şi cereţi Tatălui din ceruri: la dreapta Lui în veci să pună
Pe cei ce sângele-şi vărsară pentru biserica străbună,
Pe cei ce — flacără de jertfă — s'au ridicat atât de sus,
Căzând cum numai „Mucenicii" au mai căzut pentru Iisus!...

Iar voi, legionari ai Ţării ce staţi acum cu suflet frânt,
Cu plânsu' n ochi, fără cuvânt,
Voi, — codru verde, codru tânăr de brazi cum alţii nu mai sânt, —
Sus fruntea! Cei plecaţi o cer!...
Sus inimile voastre pân' la cer!...
Să vază Dumnezeu cel sfânt
Cum voi, rămaşii pe pământ,
Sui-veţi, lamură, tot Neamul, pe munte verde, nalt şi plin
De tot al cerului senin;

Iar cei pe cari îi plânge Ţara şi stau la dreapta lui Christos, -
Să vadă, fericiţi, din ceruri, că n'au fost jertfă de prisos...

14 Februarie 1937

Jertfa albă: Moţa şi Marin

Înfăşuraţi în steagul Ţării şi-n verde cetină de brad,
Voi, mari Legionari ai Crucii, cari aţi înfrânt oştiri de iad,
Aţi poposit în mari sicrie în faţa sfântului Altar,
Cu smirna sufletului jar, —
Să pilduiţi acelor care în plâns la groapă vă vor duce,
Să'nveţe şi ei: cum se luptă şi cum se moare pentru Cruce...

Subt bolţile bisericuţei cu har Dumnezeesc, în care
Voi sfânta cuminecătură aţi fost primit-o la plecare,
În jurul marilor sicrie, a Ţării inimă s'a strâns,
Şi zeci de mii şi-au frânt genunchii, şi zeci de mii de ochi au plâns
De seara până dimineaţă, de dimineaţa până'n seară,
Şi-au plâns şi faclele de ceară,
Şi'n vreme ce plângea tot Neamul: bărbaţi, femei, bătrâni şi tineri,
A plâns şi Cerul, din adâncuri, întreagă ziua Sfintei Vineri,
Şi'n Sâmbăta'ngropării voastre, au început din cer să cadă
Potop de lacrămi îngheţate, în fulguire de zăpadă,
Ce'n alb gătise tot alaiul îndoliat de tot ce pierde, —
Alai care umpluse drumul, dela Altar la „Casa Verde"...

În lungul drum, a voastră jertfă au salutat-o, mici şi mari,
Cu dreapta sus, după salutul Romanilor Legionari, —
Salutul care v'a fost drag
Pân'aţi trecut al morţii prag, —
Şi toţi câţi rămâneau în urmă, şi toţi câţi vă ieşiau'nainte,
Cu ochii trişti, în a lor gene striviau o lacrimă fierbinte...

Acest întins potop de lacrămi ce se'nşirau în gene — salbe, —
Era ofranda ce-o da Neamul, — prinos al jertfei voastre albe;
Era recunoştinţa Ţării, că-al vostru suflet, ca o pară,
A ars pentru Christos şi Cruce, pentru iubirea lui de Ţară...

Şi-aşa a mers alaiul, mut,
Pân'ce l'a 'nfiorat de jale al buciumelor lung gemut
Ce răsuna ca prohodirea în sufletul adânc durut !...
În jurul sfintelor sicrie apoi alaiul iar s'a strâns,
Şi iar prohod urmat de plâns,

Iar cele două stele-albastre sau două fulgere'n mânie
Închise'n sfintele sicrie,
Au coborât în cripta verde, din care'n veacurile toate
Ieşi-vor flăcări mari, să ardă a Ţării inamice gloate,
Căci sfinţii cari în cripta verde dădură humii partea humii,
Vor şti să-şi ocrotească Neamul, cât va dura stihia lumii !...

17 Făurar 1937

Rugăciune

De jertfa voastră sufletul ni-i plin,
O, mari Arhangheli : MOŢA ŞI MARIN.
Şi vouă ne rugăm acum frumos,
Legionari ai Sfântului Christos :

Din cerul vostru plin de Dumnezeu,
Aprindeţi-ne sufletul mereu, —
Aşa precum ni-l-aţi aprins acum, —
Să mergem pe'nsoritul vostru drum !

A noastră jertfă s'o putem aduce,
Suind, ca voi, în slavă sfânta Cruce,
O, mari Arhangheli : MOŢA şi MARIN,
Acum şi'n vecii vecilor — Amin !

Radu Bardă (Vasile Militaru)
17 Februarie 1937

Din cripta dela „Casa Verde"

În fiecare miez de noapte, —
Din cripta dela „Casa Verde",
S'aude-un glas cu-aprinse şoapte
Ce'n taina stelelor se pierde:

„Voi, fraţi legionari de pază,
„Voi, fraţi români, fiţi treji mereu,
„Să nu ne lase fără Ţară
„Poporul fără Dumnezeu !...

„Noi ne-am jertfit cu bucurie,
„Să fie Ţării spre folos,
„Şi-am biruit, precum se ştie,
„Luptând în oastea lui Christos !

„Deschisă-i calea care duce
„Un neam la viaţă fără moarte:
„Să creadă cu tărie'n Cruce
„Şi Crucea cât mai sus s'o poarte !...

„Cuvântul nostru să-l socoată,
"Stea toţi Românii la un loc!...
„Trăiască Legiunea toată
„Şi Căpitanul ei de foc!..."

Radu Bardă
20 Februarie 1937

Veac măreţ

În noaptea ce 'nghiţise Neamul, un fulger verde s'a aprins
Şi cu lumina-i necuprinsă, tot cerul ţării l'a cuprins...
În tunet larg, în noaptea neagră, a zguduit din temelie
Adâncul Naţiei Valahe, din somnul morţii s'o re'nvie,
Şi 'ntregul Neam, cu ochii 'n rouă,
A fost trezit la viaţă nouă
Prin sborul celor doi arhangheli din lumea 'n care toate pier,
Durând o Cruce uriaşă, dela pământ şi pân' la cer !...

Veac nou de-acum începe-a curge ; Veac mare, de 'nălţare plin,
Încins cu focul biruinţii de sfinţii Moţa şi Marin !...
Începe Veacul lor, de azi:
Unde domneşte putregaiul, au să se 'nalţe numai brazi !
Pe unde Neamul plin de jale, vedea că codrii lui şi-i pierde,
Cu seva clocotind în trunchiuri va răsări pădure verde !
Coroane grele au să poarte gorunii, paltinii şi sorbii;
Treziţi din somnul lor, vulturii vor alunga departe corbii,
Şi neamul cu strămoşi de pară, — de mii de ani stăpân aici, —
Va şti, moşia lui s'o scape de toţi tâlharii venetici !...

Marin şi Moţa, — jertfă albă, — voi sunteţi grâu căzut sub glie,
Dar grâul, putrezind, re'nvie
Şi lanul se ridică, verde, biruitor sub soare stând,
Să sature cu pâine sfântă întregul Neam, acum flămând...
Flămând, că 'ntr'una „patrioţii", sub greaua legilor armură,
La cot cu gloata venetică, îi fură pâinea dela gură
Şi-l ţine rob acelei gloate
Mereu sătulă cu de toate,
În faţa căreia se 'ndoaie Cârmacii Neamului cuminte,
Că, pentru tot ce fură hoţii, primesc şi ei un blid de linte !...

Marin şi Moţa, — fulger verde, aprins pe cerul lui Christos, —
Prea mare-a fost a voastră jertfă, prea v'a fost sufletul frumos,
Ca, moartea voastră vitejească
Să nu rodească vitejie,
Să scape Ţara Românească
De hoţi şi „patrioţi" ce-i fură din vatră orice bucurie !...
O, neamul meu ce-ai plâns atâta pe cei cari îţi dădeau desmierde,
Aprinde-ţi inima ta toată din pâra fulgerului verde !
De mii de sori şi de luceferi să fie sufletul tău plin,
Că veac măreţ acum începe, deschis de Moţa şi Marin !...

21 Faurar 1937

Ei au murit, ca să 'nvieze Neamul !

Aşa cum grâul putrezeşte când este semănat în glie,
Dar fiecare bob ce moare, în zeci de boabe reînvie, —
Prin moartea lui MARIN şi MOŢA, cari-au ştiut un steag să poarte
Ca Făt-Frumos, prin „apa vie", tot Neamul va 'nvia din moarte!...

Cei ce murit-au pentru Cruce, pierind din cele care pier,
Sunt azi tămâia care 'nalţă tot duhul Neamului spre Cer,
Iar mâine, fulgeraţi, cădea-vor, sub marii noştri „Mucenici",
Şi cei ce astăzi îşi vând Ţara, şi gloatele de venetici !...

Radu Bardă

28 Februarie 1937

De contingență:

La moartea lui Cantacuzino-Grănicerul

Astăzi, poarta veșniciei, largă, s'a deschis în cer,
Ca'ntre sfinții cu pe frunte nimb de aur și de pară,
Să primească pe viteazul, viforosul „Grănicer",
Cel ce fost-a numai jertfă arsă'n „Totul pentru țară"!...

Înălțându-se din jarul rugului legionar, -
Plâns de brazii Legiunii și de „Căpitanu-i" frânt, -
„Grănicerul" legendar, -
Sfânt prin dragostea-i de Țară și prin toată jertfa-i sfânt,
Azi a fost primit în raiul pururi înflorit, senin,
De „băieții" lui, - Arhangheli - Ion Moța și Marin...
Ei, cu spade mari de flăcări, între sfinții toți din cer,
Au ieșit să dea „onorul" marelui ostaș de fier ,
Și, pe pragul porții sfinte,
S'au îmbrățișat fierbinte, -
Fericiți că, astăzi, ei
S'au făcut, la număr, trei,
Trimițând puteri de îngeri „Legiunii" lor de jos,
Spre-a 'ngropa vrășmașii țării, și vrășmașii lui Hristos!...

Dar pe când în veșnicie
Fericiți azi pot să fie
Cei trei mari
Legionari, -
Pe pământul „Legiunii", în al toamnei trist amurg,
Lacrămile noastre curg,
Inima ne geme frântă,
Deși toți știm că vitejii nu se plâng, ci doar se cântă!...
Da, te plâng, - fără să știe cât de fericit tu ești, -
Foștii camarazi de arme și țăranii din Greblești,
Pe-ale căror plaiuri verzi,
Mulți dușmani putuși să pierzi;
Triști, de moartea ta, sunt toți
Cei care au văzut curgându-ți sângele la Cheia Coți:
Lacrimi vii, nestăvilite, azi din genele lor șterg

Toți acei de care alături ai luptat la Șelimberg,
În a căror amintire ai rămas ca un tezaur,
Cu-a ta spadă viforoasă și cu inima-ți de aur!...

Cum să nu te plângă Țara?... Au, de dragul Țării, cine
A mai ars așa ca tine?...
Câți din cei ce, la ospețe, îi stau Țării tale'n frunte,
Au mai alergat ca tine, focul morții să-l înfrunte?...
... Și'n ce umbră de uitare ți-a plăcut să stai apoi, -
Când umplură cu-al lor număr
Înălțimi, săltând din umăr
„Patrioții" și „vitejii" cei sculați după război!...

O, dar tu știai, viteze și martire „Grănicer",
Că răsplata ta e'n cer,
Și'n mijlocul „Legiunii" ai tot ars ca o făclie, -
Țării tale jefuită să-i pui altă temelie!...

Împlinească-se în totul visul tău cel drag și sfânt,
Că „legionari ai Crucii" sunt și'n cer, și pe pământ!...
România verde, pururi, sfânta-ți groapă s'o tămâie,
Și neștearsă amintirea pe vecie să-ți rămâie!

9 Octombrie 1937

În duhul lui Moța și Marin

Un an de când v'ați dus
Voi sus
Şi stați la dreapta lui Iisus...
Un an?! O clipă... Mai puțin!...
Căci voi, o, MOȚA şi MARIN,
Sunteți mereu în Legiune,
Şi, - secole dacă vor trece, -
Aceiaşi tainică minune
Simți-vor toți legionarii înfiorați, că se petrece:
Oricând "apelul" li se strigă,
- sub vifor sau zăpor de ploi, -
"Prezent"! – răspundeți scurt şi voi,

Aşa precum “prezent” răspunde şi uriaşul “Grănicer”,
Şi-atunci, legionarii – brazi,
Vor înțelege, ca şi azi,
Că Cerul este’n Legiune şi Legiunea este’n Cer...
O, voi, - c’un zâmbet de lumină ce sorii toți în ochi v’au pus, -
Tus trei priviți acum de sus
Mărețul răsărit ce’şi sue văpaia fără de apus,
Şi care’n slăvile albastre
Ş’arată-atâta de frumos,
Că’n el ard inimile noastre
Care au căzut pentru Hristos!...
O, nu e smirnă mai curată să ardă cu mai sfântă pară,
Cum azi ard inimile voastre întru iubirea lor de Țară,
Şi nici o jertfă mai înaltă nu ştim ca sfântul vostru sânge,
Al cărui foc, pe cerul Țării atâta răsărit răsfrânge!...
De-aceea azi când slava Țării, la răsărit e toată jar,
Să mulțumim, cu gene ude, lui Dumnezeu şi lui Hristos,
Că v’au ales să vă ridice pe veci în slava Lor, - de jos;
Să ne rugăm smeriți, ca’n Ceruri, Iisus la dreapta-i să vă țină,
Pe veci în marea Lui lumină,
Ca, de pe-al jertfei voastre munte,
Arhangheli MOȚA şi MARIN,
‘Nălțându-l pân’ la jertfa voastră, să faceți Neamul Neam de frunte:
Cu sori în inimile toate, cu suflet de luceferi plin.
Cu Dumnezeu în duh... Amin!

13 Ianuarie 1938

GENO COSMA:

LA MOARTEA LOR...

Rugăciune

De sus din cer O! Doamne bun, coboară
Privirea-Ţi blândă; făcând semn să urce
Spre raiul Tău cei ce-au voit să moară,
În fruntea purtătorilor de Cruce.
Pentru credinţă au luptat în viaţă;
Pentru credinţă murit-au amândoi;
Tu Doamne'n cartea Ta ca o prefaţă
Cu aur scrie-i: „Arhangheli" şi „Eroi".

Aşează-i Doamne alăturea de Tine
Şi pune-i pază'mpărăţiei Tale,
Căci s'au luptat aşa cum se cuvine
Şi-au ridicat credinţii, osanale.

Cu trupul au plecat aceşti eroi,
Din voia Ta cucernice'mpărate; ;
Dar sufletul lor, lasă-l între noi
Ca simbol de credinţă şi dreptate.

Şi îţi jurăm O! Doamne — atotputernic
Pe ţărna celui cari azi se duce
Luptând, vom înfrunta orice nemernic
Ce-ar cuteza să-şi facă râs, din Cruce.

14 Februarie 1937

ANEXE

Aspecte de la primirea trupurilor celor doi eroi, Ion Moța și Vasile Marin, București.

Întâmpinați de zeci de mii de legionari la Gara de Nord, steagurile formațiunilor studențești se înclină jertfei lor.

Trupurile celor doi martiri, învelite cu ramuri verzi de brad. În frunte, crucile acestora însoțite de prapurile sfinte, apoi mulțimea se pornește către biserica Sf. Ilie Gorgani.

Purtați pe ultimul drum de sute de mii de legionari și locuitori ai Capitalei cerniți de durere, cortegiul străbate străzile Bucureștiului.

Salutați pretutindeni, în spirit nemuritor: „Prezent!”,
...sunt întâmpinați de mulțimi uriașe...

Un sobor alcătuit din sute de preoți, rugându-se pentru sufletele celor doi viteji...

M M

Lângă biserica Sfântul Ilie Gorgani unde vor fi depuse trupurile celor doi, buciumele sună cu jale întâmpinând impresionantul cortegiu desfășurat pe străzile Capitalei.

MAUSOLEUL MOȚA - MARIN
DELA CASA VERDE DIN BUCUREȘTI

LA ORDINEA ZILEI

Două turme

- Fabulă -

Într'o zi de toamnă tristă: ceaţă, ploaie şi noroi, —
Pe-un drum lung mergea o turmă de viţei, de vaci şi boi,
După care veneau, silnic, nişte bivoli mari, greoi,
Iar pe drum, întreaga turmă
O mânau câţiva din urmă...

Ce-avea de'mpărţit sub soare
Turma necuvântătoare,
Greu de spus, dar ştim că ura cuprinsese'n iadul ei
Pe toţi boii, toţi viţeii şi pe bivolii cei grei, —
Dar puţini stau cu-a lor ură pe-al dreptăţii greu temei...

Şi'n mânia lui nebună, ca turbat, mugea un taur
Către-o vacă bogătaşă, cu colnic viţel de aur :

— Pântecul am să ţi-l spintec, să'nţeleagă şi-alte vaci.
Că, fiind voi vaci bogate, au rămas mulţi boi săraci;
Şi noi vrem ca : bivoli, tauri, vaci şi boi, şi miei, şi iezi
De-o-potrivă s'avem drepturi prin cireze şi livezi!...

Un alt bou din turmă însă a sbierat la el prelung ;
— Taci, nemernicule taur, că'ntr'o clipă te străpung!
Cum adică ? Cel ce'ntr'una a robit cu ceafa 'n jug,
N'are dreptul la belşug
Şi-i dator să'mpartă fânul cu jupâni ca de-alde voi
Care staţi doar de prăsilă, pe spinarea altor boi ?!

Dacă mai grăeşti o vorbă, — ca pe-o vită te răstorn
Cu năpraznicul meu corn ! —
A tunat un bivol negru ca funinginea din horn...

Şi-astfel, fulgere de ură s'aprindeau în ochii lor,
Fiecare, fără milă, fiind gata de omor...
Dar de-odată 'n faţa turmii
S'a deschis, la urma urmii,
Poarta unui abator...
Şi'n aceiaşi dimineaţă
Tristă, udă şi cu ceaţă,
Nici o vită din cea turmă n'a mai fost rămasă 'n viaţă
Iar apoi, cei care turma o mânase dinapoi
Înspre moarte, cum se mână numai turmele de boi, -
Arătându-şi fericirea prin cuvinte din Talmud,
Împărţit-au între dânşii aur greu, de sânge ud, -
Preţul vitelor tăiate,
Căror, dup'a lor dorinţă, li-s'a fost făcut dreptate...
. . . . . .
Şi-astăzi, tot aşa o turmă de viţei, de boi şi tauri
A umplut cu bălţi de sânge ţara falnicilor Mauri,
Iar noroadele din preajmă toate caută năuce
La cei care mână turma şi sfărâmă sfânta Cruce.

3 Ianuarie 1937

Te plâng, sărmană Ţară

Te plâng, sărmană ţară, cu lacrimă de foc ;
Te plâng cu toţi strămoşii din groapă la un loc,
Ştiind c'a noastre lacrămi de negrăită jale
S'amestecă acuma cu lacrămile tale...

Te plâng, cu toţi vitejii al căror piept de fier
Cu propriul lor sânge te-au întregit sub cer,
Făr'a visa că'n urmă
Întregul neam va geme sub jug — umilă turmă,
În timp ce toţi tâlharii cu pistruiată faţă
Ne fură bogăţia, trăind la noi o viaţă...

De ce-ai fost blestemată,
O, ţara mea bogată,
Grânaru-ţi fără seamăn în alte ţări să plece,
Hambarele străinii mereu să ţi-le sece, —
Iar tu să n 'ai o pâine în vatra veşnic rece ?...

Atâta grâu ridică voinicii tăi plugari
Şi totuşi ei n 'au pâine decât la zile mari...

De ce, toţi ticăloşii străini de neam şi lege,
Furându-ţj bogăţia, duc viaţa ca de rege,
Iar ţie, ţară scumpă, din tot ce poţi să strângi,
Nimic nu-ţi mai rămâne decât mereu să plângi ?...

Din mii de răni tu sângeri şi gemi sub doruri crude,
Dar nimeni nu te vede şi nimeni nu te-aude...
Şi totuşi, ţară mulsă, mănoasă Românie,
De s'ar aprinde'n geana-ţi un fulger de mânie,
De-ai fi un singur suflet, de-ai fi un singur gând,
Tâlharii, puşi în fiare, ar coborâ pe rând
Să tae sare'n ocne, iar bunurile lor
Ar fi 'mpărţite celor ce azi de foame mor...

Dar tu, răbdându-ţi jugul şi dându-ţi toată truda,
Îți pleci ades urechea la şoaptele lui Iuda ;
Te laşi mereu minţită de „patrioţii" cei
Prădalnici şi mişei
Cari, înfrăţiţi în pradă cu liftele străine,
Te sug până la sânge şi milă n 'au de tine...

Mi-s-ochii plini de lacrămi şi-abia mai văd să scriu,
Şi către tine, ţară, — de nu strig în pustiu, —
Strig iarăşi de pe culme. O, ţară 'ndurerată :
Trezește-te odată !...
Adună-te, întreagă, sub tricolorul sfânt
Sub care biriut-au mereu şi nu s'au frânt
Străbunii mari la suflet, vitejii din mormânt !

Albastru-galben-roşu, aşa ţi-e sfântul steag
Ce, spre'nălţare ţie îţi poate fi toiag;
Doar lui, întregu-ţi suflet să i-l închini mereu,
Precum te'nchini de veacuri doar unui Dumnezeu,
Şi cei care te pradă, pe veci cădea-vor frânţi,
Ca tu, ce-ai plâns atâta, deapururea să cânţi !

31 Ianuarie 1937

Lupul cu ponosul,
câinii cu folosul

— Fabulă - Satiră —

Într'o ţară'n care vântul înălţa mereu gunoaie,
Un lup gras şi mult puternic a furat cândva o oaie,
Însă ca să fure oaia şi'n capcană să nu cază,
S'a înţeles cu toţi dulăii ce-aveau oaia'n a lor pază,

Ca: nici unul dintre dânşii să n'audă, să nu vadă,
Pân'ce lupul în pădure va fugi cu grasa pradă;
Iar pe urmă, pe'ntuneric fără lună, fără stele,
Între ei să'mpartă oaia, jupuind-o toţi de piele...

Faptul săvârşit întocmai, când curgea 'ntr'o noapte ploaia
În pădure toţi dulăii au venit să 'mpartă oaia,
Şi-atunci lupul — hoţ năprasnic, cum pe lume-i numai lupul, -
La dulăi le-a fost dat pielea, — pentru el oprindu-şi trupul!

Îndârjiţi că lupul astfel a putut ca să-i înşele,
Cei dulăi porniră ceartă, întinz'ând de biata piele,
Dar cum se certau cu lupul, în adâncul unei văi,
Se treziră, ca 'ntr'o horă, prinşi în fapt de alţi dulăi:

Hoţilor!, — strigau dulăii noui veniţi, sărind grămadă,
Jupuiraţi biata oaie şi vă gâlceviţi pe pradă ?!
Las'că vă'nvăţăm noi minte, câini cu ticăloase fapte,
Să mai jupuiţi şi-alt'dată oaia care vă dă lapte !...

Şi pe lupul cu pricina,
Care-abia'ncepuse cina,
L'au fost osândit în grabă, cum alt lup n'a mai fost încă,
Aruncându-l cu mânie într'o temniţă adâncă,
Unde lupului să-i scadă zi cu zi osânza grasă,
Şi, de-acolo, pentru vina-i, cât va fi, — să nu mai iasă !...

Restul hoţilor tovarăşi lupului cu ceafa lată
Au fost daţi în judecată,
Dar, după'ndelungi desbateri, au ieşit „basma curată" !...

Luând însă'n ocrotire biata oaie fără piele,
Cei dulăi cu milă'n suflet, dar cu şi mai tari măsele,
Se gândiră mult şi bine: ce să facă cu-acea oaie,
În pădure, pe'ntuneric, sub năpraznic vânt şi ploaie ?...

— Tot e jupuită gata, — zise unul mai vioi, —
Ce-ar fi deci, câte-o ciosvârtă dc-am înfuleca şi noi ?...

Şi dulăii plini de cinste au pornit ospăţ apoi,
Şi nu s'au lăsat, stând roată,
Până n'au mâncat-o toată...

Iar un huhurez, văzându-i, cic'a scos un jalnic „of"
Şi-a fost suspinat în noapte, ca un mare filosof :
„Lupul cu ponosul,
Câinii cu folosul!..."
. . . . . .
Ce-ar mai fi făcut dulăii, nu se ştie, că, de-atunci,
Au trecut atâtea veacuri, câtă iarbă e prin lunci,
Dar în omenirea noastră, cu păduri, cu munţi, cu văi,
E şi azi o ţară-oaie, jupuită de dulăi
Cari sub labe, — plini de milă, — mârâe ţinându-i trupul,
Ca să... n'o sfâşie lupul !...

27 Iulie 1937

Măseaua prostului

— Fabulă - satiră —

Un prost, cândva, plângea
Că-l doare o măsea;
Urla aşa de tare prostul, prin sat, de-alungul şi de-alatul,
Ţipând că'l doare,
Încât, în miez de noapte-adâncă, nefericitul şi turbatul,
Sculase satul
În picioare,
Ne mai ştiind pe unde calcă,
Ţinându-se mereu de falcă..,
„Sărac de mine, — gemea dânsul,
O clipă ne'ncetându-i plânsul

Fierbinte, ce uda şoseaua, —
Mă doare 'ngrozitor măseaua ;
Ba, ce vorbesc, mă dor toţi dinţii,
Că-i vorba de măseaua minţii!
Ah, cum mă 'njunghe, mamă, mamă !
Vai, Moarte, vino tu şi ia-mă,
Să mor,
Decât să mai m'apuce mâine
În aşa chin îngrozitor,
Urlându-mi turba ca un câine !..."

Un gospodar cu turme 'n lunci,
Îi zise-atunci:
— „Dacă te doare-atâta, măi creştine,
Un singur lucru tu să faci e bine:
Măseaua ce te arde ca o pară,
S'o dai pustiului afară!"...

— „S'o dau afară, bade'mi dai învăţul ?,
Dar ce, e oae, s'o alung cu băţul ?...
Şi-afară de-asta, spune-mi, bade: cum
Să-mi scot măseaua, s'o arunc în drum ?...
Mă doare, dar mi-e milă şi de ea.
Că, vezi, e tot măseaua mea...
Mai bine rabd, şi facă ce-o mai vrea!"...

Cu-aceste zise, prostul, — ca din surle -
Mai multe zile a stat din nou să urle;
Apoi
Măseaua i-a făcut puroi,
Şi prostul care loc nu-şi mai găsea,
Căzu răpus de putreda-i măsea...

Tu, Neamul meu, nu eşti şi nici n'ai fost
Ca prostul din poveste prost,
Dar tot ca el, — de-atât amar de vremi, -
Amarnic gemi
Şi pe strămoşii toţi din groapă-i chemi,
Plângând, că o măsea cu rădăcină-adâncă
Te'njunghie năprasnic şi viaţa ţi-o mănâncă!...

La plânsul tău, strămbunii toţi răspund
Din al pământului afund,
Dar tu, — de-atât puroi, — cu ochii uzi,
Cuvintele strămbunilor n'auzi,
Când ele vin, ca nişte stinse şoapte,
În fiecare miez de noapte:

"De nu vrei de pe lume fiinţa ta să piară,
Măseaua cu puroi s'o dai afară!.."

Anul de la Hristos: 1937 (9 August).

Români, împresuraţi-vă Altarul !

(*„Cincizeci de biserici sunt pe punctul de a-şi închide uşile, din cauză că enoriile ce le înconjoară au peste 90% străini".*
(P. S. S. Patriarh Miron)

Împresurați-vă Altarul, Români, cu inimă de pară,
Că 'n jurul lui, — cum niciodată nu fost-a mai primejdios,
Se 'ndeasă astăzi neamul IUDEI, se 'ndeasă lifta fără Ţară,
Ce se frământă zi şi noapte, ca să doboare pe Hristos !

Ca şi omizile ce pomii ajung adesea să-i usuce,
Se năpustesc jidanii astăzi să nimicească SFÂNTA Cruce !
Tâlharii vor să ne alunge din suflet Cerul cu toţi sfinţii
În care ne-au crezut de veacuri, mereu, strămbunii şi părinţii;
Nimic să nu mai avem sfânt
Nici sus în cer, nici pe pământ,
Ca, astfel, fără Cer în inimi, să fim doar turma unor vite
Trăgând în jug vecia toată, sub biciul gloatelor semite !...

De-aceste gloate blestemate
Mereu mai mult împresurate,
Bisericile noastre sfinte îşi sting a faclelor lumină;
Din drum abia, trecând, vre-o babă arar la ele mai se 'nchină;
În turle amuţesc cu 'ncetul bătrâne clopote de-aramă
Cari au chemat strămbuni la rugă, dar azi pe nimeni nu mai chiamă;

În taina zidurilor reci
Sălăşluesc doar lilieci;

Din ctitoriile străbune, ruina muşcă larg cu dinţii;
Pe dinlăuntru — trişti de moarte — se şterg din zugrăveală sfinţit;
Cobind a moarte 'n miezul nopţii, cu 'nfiorări adânci în glas,
În părăsitele Altare doar cucuveile-au rămas,
Iar pe obrajii Prea-Curatei, — în chip de lacrime şiroaie,
Prin coperişurile sparte, curg picăturile de ploaie !

Români, e ceasu' cel din urmă din viaţa noastră azi, în care
Am mai putea goni tâlharii din preajma sfintelor Altare !
Aprindeţi sufletele toate,
Şi 'n mâini cu facle de lumină,
Să isgonim aceste gloate
Ce 'nchid Altarele 'n ruină !
Aprindeţi sufletele — vulturi — şi-a voastră inimă fierbinte, —
Vă cere Dumnezeu din ceruri şi toţi strămbunii din morminte !
ACUM de nu le veţi aprinde, pe culmi înalte să vă poarte, —
În ceasul următor — de mâine — v'aşteaptă prăbuşirea 'n moarte.
Nu moartea trupului, ce'ţi culcă pe veci durerile 'n sicriu,
Ci moartea sufletului însuşi, când trupul fi-va încă viu ;
Când tu, Române, — rob la jidovi — nu vei putea să te mai rogi,
Căci nu vei mai avea biserici, — şi fi-vor numai SINAGOGI !

21 August 1937

Satira 2-a

Ţara mea cu plug de aur, ţară bună, ţară blândă, —
O 'ntrebare dureroasă inima mi-o tot străpunge :
— Cum laşi tu pe toţi tâlharii să te prade, să te vândă,
Şi mânia-ţi niciodată cu pedeapsă nu-i ajunge?..,
Cum rabzi tu pe ceafa-ţi jugul
Care-atât de greu te-apasă ?
Cum îngădui VICLEŞUGUL
Să-ţi ia pâinea de pe masă ?...
Cum poţi tu, — pe glia-ţi, frântă, — să tot ari cu toţi plăvanii,
Ca să 'mbuibi toţi veneticii, ca să 'ngraşi pe toţi şnapanii,

Şi să stai mereu flămândă,
Ţară negrăit de blândă ?...

Când pădurile, de veacuri, veneticii ţi-le tae, —
Cum poţi tu să ai bordee fără pic de vâlvătae
Iarna 'n, vatră ?
Cum poţi să te laşi într'una de palavre ameţită,
Când viclenii — „patrioţii" — la răspântii ies şi latră
Că'ţi închină toată munca, să te facă fericită, —
Iar după ce prind „putere", uită munca să-ţi închine
Şi „muncesc" doar pentru dânşii, făr'a mai gândi la tine?!...

Ţara mea, mă 'neacă plânsul şi-a mea inimă se frânge,
Când văd lifta venetică pe grumajii-ţi cum se sue ;
Cum „Români", ce n'au în vine nici un pic din al tău sânge,
Cer, străinilor, la cârmă cât mai repede să-i pue,
Vrând pe veci să te răpue ;
Cum acei „Români", pe care Ţara azi nu-i mai încape,
Având yahturi aurite, dau ospeţe lungi, pe ape ;
Cum o ceată ticăloasă de tâlhari, în ghiara lor,
Ţin flămând al tău popor, —
Şi nu-i nimeni mai puternic decât ei între hotare,
Să oprească-ale lor danţuri
Şi, sub lanţuri,
Să-i arunce 'n fundul ocnii — hoţi fiind — să tae sare !

Oare, va veni vreodată ziua judecăţii sfinte, —
Zi pe care-o cer într'una toţi vitejii din morminte, —
Când, — aşa cum cer ei toţi, —
Să pui mâna 'n beregata „patrioţilor" tăi hoţi
Şi să-i strângi până plăti-vor cu-a lor suflete de câine,
Că tu, Ţară de grâu plină, n'ai pe masa ta o pâine ?!

O, măreaţă, ziua ceia va veni, precum din munte,
Primăvara, mânioase, vin şuvoaele iuţi, crunte,
Năruind măreţe stânci
În bulboanele adânci!...
Un şuvoi va fi şi ziua judecăţii ce-o să vină :
Clocotu-i va fi năpraznic, iar mânia lui — divină :
Va cădea, cu surd alai,
Tot ce stă pe putregai ;

Tot ce n'are rădăcină în al Neamului pământ,
Tot ce n'are temelie de isnoavă, va fi frânt,
Şi va fi târît de ape tot gunoiu-adus de vânt !...

. . . . . .

Dacă pân' atunci, Tu, Doamne, de pe lume mă vei pierde,
Din ţărâna mea puţină, fă să crească un brad verde,
Ce-a spus înalt Prea Sfinţitul Miron ? Că 'n ţara aceasta
Ca să-l năpădească 'n zori
Gureşe privighetori, —
Slavă să-Ţi aduc, prin glasul dulce-al păsărilor mici,
Că Tu ţara mi-ai scăpat-o de tâlhari şi venetici !...

28 August 1937

Dispărute, dispărute,
Dar rămase'n ardei iute...

EXTRA

Eroii de la Stalingrad

Sub vifor de stepă urlându-și mânia, e luptă grozavă și crâncenă foarte.
E luptă cumplită, pe viață și moarte:
De-o parte, nebune, sălbatice hoarde, barbarii ce vin ca năucii,
De alta, o mână de oaste vitează, - năpraznici Arhangheli ai Crucii.
Din toată cetatea spre care puhoiul orbește-acum vine,
Mai sunt în picioare doar niște ruine:
Doar ziduri crăpate, pe care stă cerul,
Și'n mijlocul căror își țipă urgia, zăpada și ghiața, și gerul...
Aici își găsi-vor mormântul oștiri înfrățite-a trei nații:
Românii, Germanii, Croații...
Dar, pân'or cădea, - în ruinele-acestea își au adăpost Cruciații...
Ei, ziua și noaptea, cu armele toate,
Loviri dau cumplite puhoiului greu;
Se clatină'n lupte smintitele gloate
Ce n'au omenie și nici Dumnezeu,
Dar oastea creștină, puțină la număr, să'nfrângă puhoiul nu poate,
Și'n jurul ei cercul se strânge mereu...
Vitejii știu bine că moarte e-aproape... Cu-ai lor, legătura e ruptă...
Vrăjmașul le cere să'nchine drapelul, dar ei nu vor viață, ci moarte prin luptă...
Sub focul obuzelor grele, mușcați de urgiile gerului,
Cu hrana aproape sfârșită, ei știu că de-acum sunt ai cerului...
Nici somn, nici odihnă de-o clipă, ci luptă mereu ne'ntreruptă...
Primejdii de moarte le-amenință Țara, - și-n suflet cu Patria luptă!
Icoana ei dragă, - în raze de soare, -
Prin vifor vitejii o văd și-o desmiardă:
Căminele scumpe și luncile'n floare,
Și munții, și codrii cu-argint în izvoare...
O mie de vieți ar da fiecare, dar Patria lor să n'o piardă!
Și iureșu'ncepe mai crunt ca'nainte: din față, din spate, din flancuri...
Sălbatecii urlă, venind vijelie, - pe cai și pe sute de tancuri...
Scrâșnind din măsele, dând flăcări pe nări, în goană vin monștrii de-oțel;

Din urmă, puhoiul aleargă la fel,
Și mii de obuze țintesc să doboare din creasta cea naltă viteazul drapel...
Ci sus pe ruină, drapelul stă'n zare
Și fâlfâie'n vifor, mereu glorios,
Iar jos, -
Pe cât de puțină, - pe-atâta-i de mare
Viteaza oștire ce crede'n Hristos!
Puhoiul atacă de opt săptămâni;
De sânge fierbinte, tributul e greu...
În fiece luptă cad mii de păgâni,
Iar cercul se strânge, se strânge mereu...
Acum cruciații, în ghiarele foamei, - sfârșit fiind totul din ce-aveau spre trai,
Jertfesc din șoimanii tovarăși de lupte și'ncep să-și mănânce sărmanii lor cai, -
Aceasta făcând-o nu'n dorul de viață, căci ei încheiat-au cu viața socoata,
Ci'n gloata păgână să tragă mereu - să moară odată cu gloata...
Dar iată că ultimul glonte e tras... Ion asvârli cea din urmă grenadă
Și nici un obuz nu mai e de trimis, în hoarda vrăjmașă să cadă.
- „Ah, turmă de oameni cu suflet de câini,
Acuma e ceasul din urmă...
Un iureș năpraznic, cu armele'n mâini,
Să nu ne mai uite sălbateca turmă!"
Porunca tunată, străfulgeră'n toți! Mileniu e-acuma clipita fugară...
Un gând, - cel din urmă, - aleargă spre Țară!
Cei dragi, fiecărui, o lacrimă cer,
Iar lacrima'n gene înghiață de ger...
O cruce grabită își fac acum toți
Și, - vifor ei înșiși, ca viforul orbi, -
Se-aruncă'n puhoiul cel mare de hoți,
Să dea cât mai multă mâncare la corbi!
Un urlet de fiare pe care le'njunghii, zbucnește din greul încaer;
Văzduhul cu surle de vifor prelung, se umple de-al hoardelor vaer...
Acum baioneta e fulger aprins și armă de armă se frânge;
Vrăjmașele piepturi străpunse adânc, revarsă șuvoaie de sânge;
Zăpada se face ca purpura toată, roșită de-a sângelui spumă...
Când arma se frânge, svârlită-i departe și mâinile-clește, sugrumă!
Dar, clipă cu clipă, își pierd Cruciații puterea măreței lor fapte
Căci lupta se duce, nu unul cu unul, ci unul se luptă cu șapte!
Cu cele din urmă puteri ce mai au, vitejii rămași cei din urmă,
Mai fulgeră'n turma de fiare, - dar cad, - și-i calcă sălbateca turmă...

Huidumele - tancuri trecând peste ei, le pârâie trupul sub tone de fier,
Și până la unul, vitejii toți pier,
Și jertfa supremă-a iubirii de Țară, se'nalță de-a dreptul la cer...
Slăvită vă fie în veci amintirea, viteji fără seamăn, cu suflet de pară,
Eroi de legendă, căzuți pentru Țară,
Căci, Patriei voastre, voi fi-veți de-a pururi Arhangheli de pază și stânci de hotar,
De care dușmanii zdrobiți au să cadă și'n veci nu va trece puhoiul barbar!

Sus inimile, frați de muncă !

O, harnici frați din fabrici, din mine și uzine,
Cu stele mari în suflet și noapte grea'n cămine,
Spre voi se 'ndreaptă gându-mi, - durerea să v-aline !
Primiți-mă cu toții cum ați primi un frate
Lovit de-atâți nemernici în sfânta lui dreptate, -
Pe care-acelaș vifor ca și pe voi îl bate !...
Cu ce drept vin eu astăzi să vă cuprind la piept ?
Din drepturile sfinte, cu cel mai mare drept:
Vin ca un fiu al muncii - odraslă de plugar, -
Ivit cândva pe lume la umbra unui car,
În timp ce bietul taica se apăsa pe-un plug,
S'aducă cu-a lui brazdă la corbii toți belșug,
Când el, în a lui traista ce'n soare sta s'o frigă,
Avea câteva cepe și-un boț de mămăligă...

Vin ca un fiu al muncii, care-a'ndurat destul, —
Mai mult răbdând de foame și rareori sătul,
Nedreptățit într'una ca voi, scrâșnind din dinți,
Cu mari furtuni în suflet, și 'n ochi cu stropi fierbinți,
Că 'n Țara noastră hoții — ades aduși de vânt, -
Când Neamul flămânzește, de truda muncii frânt,
Ospețe nesfârșite dau toți, în nopți stelate,
Cu gârle de șampanii și-amante desfrânate !...

Eu știu că 'n ceasul ăsta de *foame* și de *noapte*,
Atâți mișei vă'ndeamnă la răsmeriță'n șoapte,
Atâți vor să vă 'nșele - ca alte dăți și-acum, -
Spre-un „rai" vrând să vă ducă prin sânge și sugrum,
Ca, năruind aceia ce nu clădit-au ei,

Tot Neamul să-l robească o ceată de mișei !...
O, frații mei de muncă, de foame și de frig,
La voi, cu glas de tunet aș vrea acum să strig :
Pe calea care cată mișeii să vă poarte,
Nicicum nu veți ajunge mai mult decât la moarte !
Dar dacă dor vă este de-o mai tihnită viață ,—
Cu Dumnezeu în suflet, vă fulger o povață :
A voastre inimi toate, — pe cât ne-avem hotarul,
În dragostea de Țară arzând cum arde jarul, —
Să bată laolaltă, unite 'n vrere-adâncă,
Și veți preface 'n pleavă a mișeliei stâncă !...

Stăpâni pe glia noastră când n'or mai fi străinii,
În flori îmbătătoare ni-s'or preface spinii,
Și inimile toate ce azi ne stau ca frânte,
Pe veci uita-vor jalea și'ncepe-vor să cânte !...

Sus inimile toate, deci, frații mei de muncă,
Pe masa căror hoții azi firimituri aruncă !
O singură bătae bătând să spargă pieptul,
Cu piepturile munte, să stăm pe ce ni-i dreptul!
Când mii de ani ființa ne-o adânciră-aici, -
Stăpâni să fim ni-i dreptul, — nu *slugi* la *venetici* !...

Purtătorii torței

(dedicată Studențimii Legionare)

Spre voi, azi, purtători ai torţei, durutul suflet mi'l îndrept,
Căci soartă bună pentru ţară, doar de la voi am drept s'aştept...
În codrul Neamului, - în care s'a'ntins atâta putregai
Şi însuşi vântul primăverii n'aduce decât "of" şi "vai",

- Azi, numai voi urcaţi spre soare, - biruitor şi verde crâng,-
Şi-aşi vrea, la pieptul plin de doruri, cu mii de braţe să vă strâng!
Copii ai lipsei şi-ai durerii, înghesuiţi prin vechi mansarde,
Al căror foc nu arde'n vatră, dar sufletul ca smirna arde;

Flămânzilor, a căror hrană adesea'i un pătrar de pâine,
În voi, -cu spade mari de flăcări,- eu văd Arhanghelii de mâine,

Arhanghelii ce-or pune capăt atâtor suferinţi nedrepte
Şi'ntregului dezmăt ce cântă pe-ale nemerniciei trepte...

Sus torţa sufletelor voastre, copii cu suflete curate,
Ca să puteţi curma tot jaful, să faceţi plânsului dreptate!...
Să umpleţi ocnele, pe viaţă, cu-acei nemernici şi misei
Ce'nfometează ţara toată, ca să se ghiftuiască ei!...

SubTricolor

Neam Român ce vii din vifor,
Neam ce-ai sângerat din greu,
Dar, cu pieptul tău, dușmanii ți-i-ai biruit mereu;
Neam viteaz care urcat-ai culmea visului tău sfânt,
Dar, deși cu zori pe gene, astăzi gemi ca ieri mai frânt,
- Smulge-ți sufletul din noaptea ce-a'nceput să te'mpresoare;
Urcă-te pe culmi, spre soare,
Neam cu țara toată flori,
Plină numai de comori;
Strânge-te sub Tricolorul biruințelor străbune:
Pune umăr lângă umăr, suflet lângă suflet pune,
Să te faci năprasnic munte, fără nici o cărărue,
Să nu poată nici o fiară pe-a lui steiuri să se sue,
Ci să cadă fulgerate,
În prăpăstii fără fund,
Toate fiarele spurcate
Ce'n hățișuri ți-s'ascund!...

Nu simți tu vrăjmașa haită ce'mprejurul tău se strânge,
Dornică de hoit și sânge?...
Nu-i simți oare răsuflarea?...
Colții lacomi tu nu-i simți,
Ascuțiți ca niște ace și, ca secera, cu zimți?...

Tu privești cu nepăsare cum se luptă ticăloșii
Să-ți alunge Tricolorul cu-ale lor otrepe roșii?...
S'ajungi robul unor haite pe-ale tale plaiuri verzi?...
Să-ți pierzi datinile toate, hora, doinele să-ți pierzi?...
De prin sfintele biserici să te lași cu cnutul scos?...
Clopote să nu mai sune la'nvierea lui Hristos?...

O, de mii de ori nemernic ar fi neamul ce sub soare,
S'ar lăsa robit în lanțul liftelor cotropitoare,
Fără Dumnezeu și Țară, -
Când, sub focul lui de pară,
Liftele cu zdrențe roșii ar putea oricând să piară!...

Neamul meu, - în miez de noapte, glas adânc, cu dor fierbinte,
Se ridică pân'la mine, din străbunele morminte;
Sunt Voivozii și plăieșii, buciumașii dela munte,
Sunt arcașii, scutierii cei cu pletele cărunte,
Care, în vremuri vechi, putut-au toate liftele să'nfrunte...
Oare, tu nu le-auzi glasul?...
Geamăt lung e glasul lor
Și ne strigă tuturor:
"Strângeți-vă laolaltă toți, sub sfântul Tricolor!...
"Brațul tuturor să-l țină!
Brațul tuturor să-l poarte!...
"Doar sub el e biruință, - în afara lui, e moarte!..."

Eu ascult și mă cutremur hohotind, cu ochii uzi...
Neamul meu, tu n'auzi glasul marilor străbuni?...
N'auzi?... Stai năuc și mi-te clatini?...
Nu străbate pân'la tine glasul marilor Mușatini
"Descălecători de Țară, păstrători de Neam și datini"?...

Neamul meu, - eu plâng și scriu:
Dacă nu ești mort, ci viu,
- Fă din Tricolor trei flăcări, iar tu, foc măreț sub ele,
Suie-ți flăcările sfinte până dincolo de stele,
Ca să nu le mai ajungă hoarda liftelor mișele!...

Dacă nu poți face astfel,
Neamul meu, - de mii de ori,
Mai curând să vrei să mori,
Decât, rob, să vezi de-asupra-ți cârpa steagurilor roșii
Și s'auzi cum strănepoții își vor blestema strămoșii!...

_____ ///_____
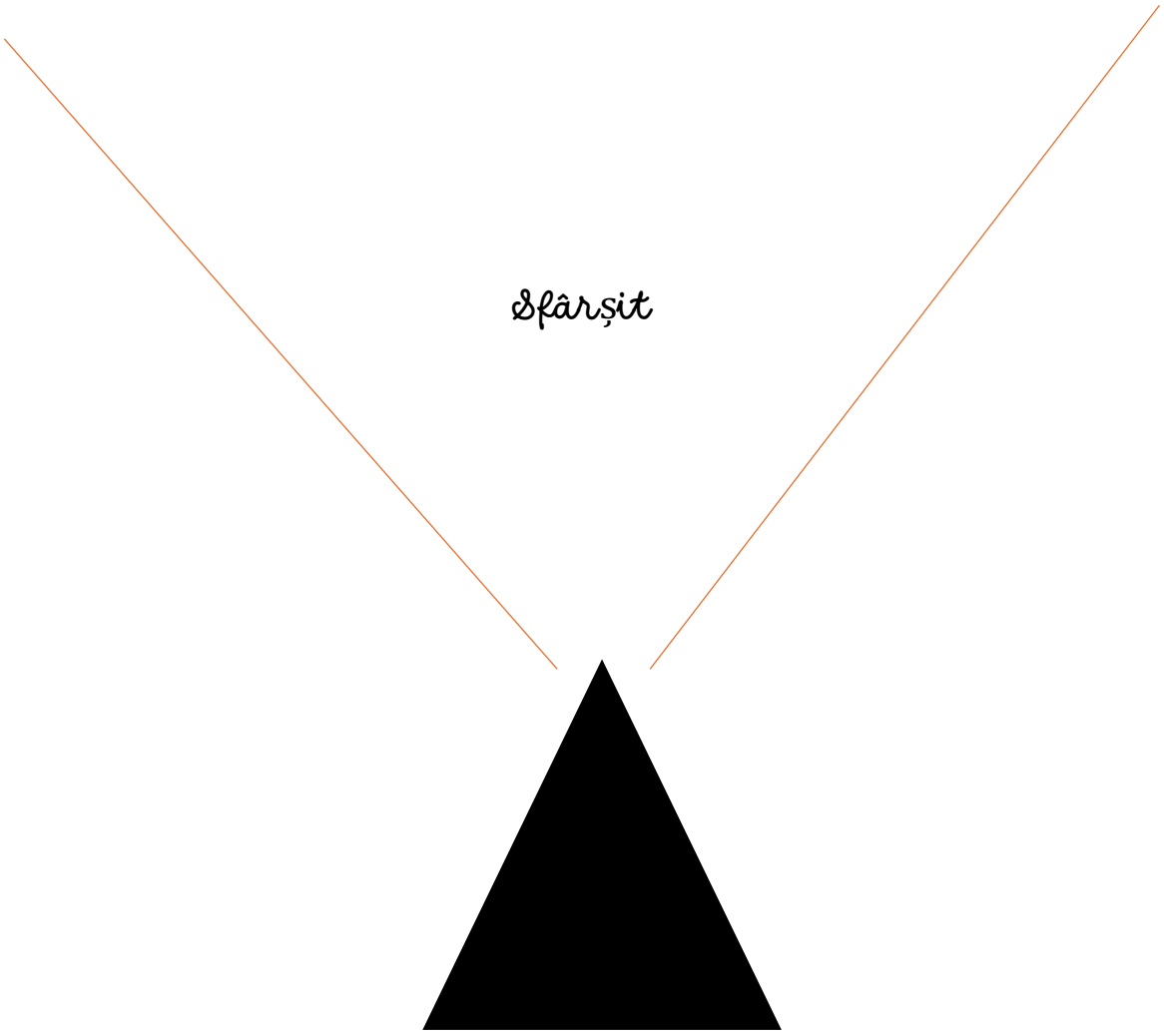
Sfârșit